

K větší cti a slávě Boží

Učili nás na Hané říkanku: „Kdo hledá slávu, ztratí hlavu. Kdo hledá čest, udeří ho pěst. Kdo žije tiše, spokojně dýše.“ Přesto však je sláva jeden ze základních biblických termínů. „Sláva, sláva na výsostech Bohu – nad Betlémem pěli andělé a ten zpěv se podnes nad oblohu povynáší k Pánu vesele.“ Často nám zaznívají v kostele tato slova oblíbené mešní písně. Výraz „sláva“ se stále vrací v liturgických textech. Mnohé z nich končí tzv. doxologií: „Sláva Otci i Synu i Duchu svatému, jakož bylo na počátku, nyní i vždycky a na věky věků, amen.“ Ale v jazyku každodenního života nezní výraz „sláva“ tak vznešeně. Naopak snadno pohrdneme člověkem, o kterém se říká, že hledá stále svou vlastní slávu. Marná sláva je falešná, ale nakonec se shodnou moudří lidé v tom, že všechna sláva vede k marnosti. Chceme-li se tedy o jistých výrazech dohodnout, musíme si nejdříve povědět, co svými slovy chceme říci.

Filologicky má výraz sláva stejný kořen jako slovo. Slavný je tedy ten, o kom se mluví. Staroslověnsky je slovo glagol, to pak má stejný kořen jako latinské gloria. Je tu tedy i zde stejná souvislost s mluvením. V řecké liturgii slyšíme jiný výraz:

„Doxa sou, Kyrie, sláva tobě Pane!“ Doxa pochází od slova dokeo, tj. to co se zdá, co se navenek jeví. Taková sláva má ovšem ještě pochybnější hodnotu. Chceme-li dát hlubší, vážnější význam výrazu „sláva Boží“, musíme zajít k Písmu svatému, protože odtud se dostal do našich modliteb. Hebrejsky se sláva řekne kabod. To pak znamená především to, co má váhu, co je důležité pro život. Historie Starého zákona ukazuje na každé stránce, že to je především dobrý poměr k Bohu. Když Izraelité zachovávali věrně jeho příkazy, vítězili ve všech bojích, porazili i mocné odpůrce a tím „se sláva Boží šířila po vsí zemi“. Nejevilo se to ovšem vždycky stejně. Nejokázalejší projev byl z tohoto hlediska hned na počátku při vysvobození z egyptského otroctví podivuhodným přechodem Rudým mořem. Bylo to předobrazem vývoje dalšího, novozákonního. Ježíš musel přejít „Rudým mořem“ svého utrpení, aby tak vešel do své slávy, kterou je instalace Božího království, sláva vykoupení celého světa a sláva Otce, Syna i Ducha svatého. Křesťané, kteří to mysticky prožívají ve svátosti křtu, jsou povoláni, aby i oni ve svém životě vydali svědectví slávě Boží.

pokračování na straně 6

Svátek Božího milosrdenství

Svátek Božího milosrdenství zaujímá nejdůležitější místo mezi všemi formami pobožnosti k Božímu milosrdenství, které byly sestře Faustyně zjeveny.

Poprvé o zavedení tohoto svátku požádal Pán Ježíš ve zjevení, které měla sestra Faustyna v roce 1931. „Toužím, aby milosrdenství mělo svátek. Chci, aby ten obraz, který namaluješ štětcem, byl slavnostně posvěcen o první neděli po Velikonocích; tato neděle má být svátkem milosrdenství.“ (Den. 49)

Volba zrovna této neděle není náhodou. Je to první neděle po Velikonocích. O Velikonocích si celá Církev připomíná dílo Božího vykoupení, které je úzce spjaté s Božím milosrdenstvím, vzpomínaným a slaveným na svátek Božího milosrdenství. Toto vykoupení je přece projevem Božího milosrdenství pro celý svět.

Zároveň je třeba si uvědomit a pamatovat, že svátek Božího milosrdenství není jen dnem, kdy si zvláštním způsobem připomínáme Boží milosrdenství a je uctíváme, ale je to den mimořádných milostí pro celý svět, slíbených Pánem Ježíšem, který řekl sestře Faustyně: „Toužím, aby svátek milosrdenství byl útočištěm a úkrytem pro všechny duše a zvláště pro ubohé hříšníky.“ (Den. 699)

Pán Ježíš spojil s tímto svátkem veliké přísliby: „Kdo toho dne přistoupí k Prameni života, ten dosáhne úplného odpuštění vin a trestů.“ (Den. 300) Pramenem života je přitom svátost smíření a Eucharistie.

„V tento den je otevřeno nitro mého milosrdenství; celé moře milosti vylévám do duší, které se ke zdroji mého milosrdenství přiblíží.“ (Den. 699)

Pro ty, kteří se pokládají za veliké hříšníky, pro které už není Božího odpuštění, Pán Ježíš zároveň vzkazuje: „Ať se žádná duše nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jak šarlat.“ (Den. 699)

Svátek Božího milosrdenství, který oficiálně zavedl 30. dubna roku 2000, v den svatořečení sestry Faustyny, papež Jan Pavel II., se tak jeví jako neobvyklá příležitost setkání s bezmeznou hloubkou

Božího milosrdenství, v tento den otevřeného dokořán. Dá se říct, že tento den Bůh před každým stojí jako „slabý“ a starostlivý Otec, a ne jako Soudce.

„Žádná duše nenalezne ospravedlnění, dokud se s důvěrou neobráti k mému milosrdenství, a proto má být první neděle po Velikonocích svátkem milosrdenství a kněží mají v ten den duším říkat o tom mém velkém a bezedném

milosrdenství.“ (Den. 570) – říkal ve zjevení Pán Ježíš sestře Faustyně.

Svátek Božího milosrdenství se tedy stává Bohem stanovenou chvílí setkání člověka s jeho milosrdenstvím. K tomuto setkání mají připravovat a vést člověka všechny ostatní formy úcty k Božímu milosrdenství.

Ovšem, tak jako v případě obrazu Božího milosrdenství, nemůžeme zapomenout na to, co je nejdůležitější, a co také zdůrazňoval sestře Faustyně Pán Ježíš: na důvěru. Dokud se s důvěrou neobrátime k jeho milosrdenství, nenajdeme ospravedlnění a vnitřní pokoj.

Pokud tedy chceme dosáhnout a získat milosti slíbené Pánem Ježíšem, musíme více důvěřovat jemu, než sami sobě. Více poslouchat jeho slova, než hlas našeho srdce, které nám někdy hodně věcí vyčítá a my si s tím nedokážeme poradit. Stojí za to vzpomenout si zde na slova sv. Pavla, který říká, že Bůh je větší než naše srdce a vyčítky svědomí, které máme a které pramení z naší minulosti.

Z poznámek a zápisků otce Jaroslava

Kristus oslavený

Nejstarším kázáním církve byly pouhá dvě slova: Vstal a žije!

Kristus vstal z mrtvých podle Písma. V Něm se naplnila prorocství. V Něm se uskutečnilo nejvyšší zjevení Boží – zmrtvýchvstání. To je skutečnost zásadního významu. Velikonoční tajemství je opravdu něco velikého. Veliká noc i veliký den! Je-li tomu tak, pak si položíme otázku: Jaká je naše velikonoční víra?

Ve velikonočním třídení jsme byli přímo zavaleni bolestí i radostí, utrpením Kristovým a vítězstvím Kristovým, pravdou a krásou, tmou i světlem.

Ještě před sepsáním evangelií existovalo svědectví apoštolů, že Ježíš skutečně vstal z mrtvých. Tak v řeči apoštola Petra ve Skutcích apoštolů čteme:

„Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galilei a potom po celém Judsku: jak Bůh pomazal Duchem svatým Ježíše z Nazareta a jak mu dal zvláštní moc, takže kudy procházel, prokazoval dobrodiní a uzdravoval všechny, které opanoval ďábel, protože Bůh byl s ním. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh ho však třetí den vzkřísil a Ježíš se mohl ukázat viditelně, ne ovšem všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, to je nám, kteří jsme s ním po jeho zmrtvýchvstání jedli a pili. Ježíš nám přikázal, abychom to hlásali lidu a s celou rozhodností dosvědčovali: Toto je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho uvěří (Sk 10, 37–43).

Záhy se dostalo Kristovo zmrtvýchvstání do vyznání víry: „Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal, že Kristus umřel za naše hříchy ve shodě s Písmem; že byl pohřben a že třetí den vstal z mrtvých ve shodě s Písmem; že se uká-

zal Kéfovi a potom dvanácti apoštolům“ (1 Kor 3–5).

Nacházíme je také v nejstarších hymnech:

„Kristus Ježíš, ačkoliv má božskou přirozenost, nic nelpěl na své vznešenosti, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl a stal se jako jeden z lidí. Navenek byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu jméno, které je nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí, a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán“ (Fil 2,6–11).

Kristus, který vstal z hrobu, je týž, který zemřel. Ale nevstal, aby žil dřívějším životem. Je to Kristus proměněný. Ukazuje se a nabízí důkazy, že není přeludem, ale skutečně tím, který se narodil, hlásal radostnou zvěst, zemřel – a nyní jako proměněný má možnost být nám mnohem blíže, než ve smrtelném těle. Žije novým životem a dává nový život. Ten nový život začíná v nás tím, že jsme naroubováni na Krista tu a teď, a končí v životě podobném vzkříšenému Pánu. Tak budeme proměněni jednou i my:

„ Zároveň s Kristem jste byli vzkříšeni. Usilujte tedy o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste už přece mrtví a váš život je s Kristem skryt v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se s ním ukážete i vy ve slávě“ (Kol 3, 1–4).

Když tedy skutečně a křesťansky slavíme velikonoce, pak jde o nový a trvalý vztah k Ježíši Kristu, který zemřel a vstal z mrtvých. Je to vztah víry, naděje a lásky! Je tu pak i nový vztah k člověku. Ve světle víry, v síle naděje a v upřímnosti lásky se musíme sami proměňovat a tím se připravit na své vzkříšení.

Zmrtvýchvstání Ježíšovo je velikým činem Boha, který v něm zjevuje svou lásku k člověku – k nám, k tobě. Pro nás ho vzkřísil, ne pro sebe.

Láska je síla, která všechno na světě mění a přetváří. Bůh se rozhodl pro člověka, aby se člověk rozhodl v lásce pro Boha, a v lásce proměňoval svět.

otec Jaroslav Kašpar

„Je třeba více odvahy k životu než ke smrti.“

služebnice Boží Anička Zelíková

Otec arcibiskup Jan Vás zve ke společné slavnosti, při které budeme děkovat za dar počatého života a prosit za duše nenarozených dětí.

Program:

17.15 hodin – adorace

18.00 hodin – mše svatá, celebruje otec arcibiskup Jan

Po mši svaté průvod se svícemi na hřbitov ke společné modlitbě růžence u hrobu Aničky Zelíkové .

31. března 2008 kostel sv. Bartoloměje v Napajedlích.

Slovo života

březen 2008

„Mým pokrmem je plnit vůli toho, který mě poslal, a dokonat jeho dílo.“ (Jan 4, 34)

Máme před sebou nádherné Ježíšovo slovo, které si určitým způsobem může pro sebe opakovat každý křesťan, a – žije-li podle něho – může na svaté cestě života dojít velmi daleko. Ježíš, sedící u Jakubovy studny v Samařsku, dokončuje svůj rozhovor se Samaritánkou. Učedníci, kteří se vrátili z blízkého města, kam šli nakoupit, se diví, že Mistr hovoří se ženou, ale nikdo se ho nezeptá proč. Když Samaritánka odejde, pobízejí ho, aby jedl. Ježíš vytuší jejich myšlenky a vysvětlí jim, jaká je jeho hlavní pohnutka: „Já mám k jídlu pokrm, který vy neznáte.“

Učedníci to nechápou. Myslí na hmotný pokrm a ptají se jeden druhého, jestli někdo v jejich nepřítomnosti přinesl Mistrovi jídlo. Ježíš proto otevřeně říká:

„Mým pokrmem je plnit vůli toho, který mě poslal, a dokonat jeho dílo.“

Pokrm člověk potřebuje každý den, aby se udržel při životě. Ježíš to nepopírá. Hovoří zde právě o pokrmu, o jeho přirozené potřebě, ale dělá to proto, aby potvrdil existenci a potřebu jiného pokrmu, pokrmu důležitějšího, bez něhož se nemůže obejít.

Ježíš sestoupil z nebe, aby plnil vůli toho, který ho poslal, a aby dokonat jeho dílo. Nemá úmysly a plány své, ale svého Otce. Slova, která říká, a díla, která koná, jsou Otcova, nekoná svou vůli, ale vůli toho, který ho poslal. To je Ježíšův život. Když žije takto, je jeho hlad nasycen. Tímto způsobem se žíví.

Plné přilnutí k Otcově vůli charakterizuje celý jeho život až po smrt na kříži, kde dovršuje dílo, které mu Otec svěřil.

„Mým pokrmem je plnit vůli toho, který mě poslal, a dokonat jeho dílo.“

Ježíš pokládá za svůj pokrm plnění Otcovy vůle, protože při jejím uskutečňování – když si ji „osvojuje“, když se jí „živí“ a ztotožňuje se s ní – dostává Život. A jaká je vůle Otce, jeho dílo, které má Ježíš dovršit? Dát člověku spásu, dát mu Život, který neumírá.

Zárodek tohoto Života předal Ježíš samařské ženě, když s ní krátce předtím s láskou hovořil. Brzy poté učedníci vidí, jak tento Život roste a šíří se, protože Samaritánka se svěřuje se svým nově objeveným a obdržným bohatstvím ostatním Samaritánům: „Pojďte se podívat na toho člověka... Snad je to Mesiáš?“ Ježíš v rozhovoru se Samaritánkou zjevuje plán Boha, který je Otec

a přeje si, aby všichni lidé dostali dar jeho života. Toto dílo chce Ježíš naléhavě dokonat, aby je poté svěřil svým učedníkům, církvi.

„Mým pokrmem je plnit vůli toho, který mě poslal, a dokonat jeho dílo.“

Můžeme i my žít podle tohoto Slova, tak charakteristického pro Ježíše, které zrcadlí zcela zvláštním způsobem jeho existenci, jeho poslání a jeho horlivost? Zajistě! Bude třeba, abychom i my naplňovali to, k čemu jsme určeni: být dětmi Otce skrze Život, který nám Kristus předal, a tak žít svůj život jeho vůlí.

Můžeme to dělat tak, že budeme okamžik za okamžikem dokonale uskutečňovat to, co On od nás chce, jako by to byla naše jediná práce. Bůh totiž nechce nic víc. Živme se tedy tím, co od nás Bůh okamžik za okamžikem chce, a zkusíme, že nás to nasytí. Dá nám to pokoj, radost, štěstí, dá nám to – a není přehnané to říci – předchuť blaženosti.

Takto i my budeme s Ježíšem den za dnem přispívat k dovršení Otcova díla. Bude to nejlepší způsob, jak prožít Velikonoce.

Chiara Lubichová

Nejmladší budoucí blahoslavená Antoinetta Meo

Dne 17. března byl Kongregací pro svatořečení promulgován dekret o heroických ctnostech Antoinetty Meo, který otevírá cestu k její beatifikaci. Mezi všemi ostatními je však její případ něčím výjimečný. Bude to vůbec nejmladší blahorečená osoba. Zemřela totiž v 7 letech roku 1937 v Římě. O této výjimečné postavě hovoří pro vatikánský rozhovor O. Pier-sandro Vanzan, censor–teolog z Komise pro tuto kauzu:

„Tato holčička dosáhla z lidského hlediska neuvěřitelným způsobem uskutečnit mystické sjednocení s Ukřížovaným Kristem a Pán dal té, která byla přezdívána Nennolina, zazářit ku prospěchu nás všech. V pěti letech upadla a rozbila si koleno. Když se rána nechtěla hojit, zjistilo se děvčátko trpí rakovinou kostí, a musela ji být amputována noha. Její spontánní sklon k radostné zbožnosti to však nejen neoslabilo, ale naopak posílilo. Začala nejprve diktovat mamince dopisy, v nich formuluje své modlitby k Ježíšovi, později je píše sama. Zachovalo se jich spolu s jejím deníčkem kolem stovky. O jejím postoji svědčí jedna příhoda z oslav jejích šestých narozenin, kdy si v její přítomnosti teta posteskla nad ztrátou její nohy. Antoinetta jí odpověděla: „Ale tetičko, já jsem neztratila nohu, darovala jsem jí Ježíši...“ Tento klid uprostřed utrpení je plodem mimořádných darů milosti. Je lidsky nevysvětlitelné, kde toto děvčátko bralo schopnost trpět a obětovat s Ježíšem všechno Otcí ke spáse duší. Toto je nepochybně mimořádná milost. Antoinetta je světlem, které září před Ježíšem dnem i nocí jako příklad nám všem, celému světu.“

Pro nevěřící Tomáše...

Církev nikoho nezavazuje pod hříchem, aby věřil v jakékoliv soukromé zjevení. Toto platí i o církvi uznaných zjeveních včetně zjevení milosrdného Ježíše svatě Faustyně. Přesto tentokrát mají možnost získat odpuštění hříchu a trestů i „nevěřící Tomášové“. Na neděli Božího milosrdenství totiž církev vyhlásila plnomocné odpustky, které může získat i ten, kdo nevěří v přísliby, které spojil Pán Ježíš s prožíváním 2. neděle velikonoční.

V dekretu ze dne 29. června 2002 mimo jiné stojí:

Příležitost získat plnomocné odpustky pro ty, kteří s duší odvrácenou od jakéhokoliv hříchu, i všedního, se zúčastní pobožnosti ke cti Božího milosrdenství, nebo se aspoň před veřejně vystavenou nebo ve svatostánku uloženou Nejsvětější Svátosti oltářní pomodlí Otčenáš, Věřím a invokaci (zvolání): „Ježíši, důvěřuji Ti!“

Částečné odpustky může získat tento den věřící, který se – se zkroušeným srdcem – obrátí na Ježíše např. zvoláním: „Milosrdný Ježíši, důvěřuji Ti!“

V obou případech je třeba splnit také obvyklé podmínky: Zpověď (může být i několik dnů předtím), svatě přijímání a modlitba na úmysl Svatého Otce.

V neděli Božího milosrdenství mohou získat plnomocné odpustky také nemocní a ti, kteří se o ně starají. Dále ti, kteří z vážných důvodů nemohou opustit dům a nebo ti, kteří vykonávají práci potřebnou pro společnost, když mají předsevzetí splnit obvyklé tři podmínky, jakmile to bude možné a před obrázkem Milosrdného Ježíše se (doma) pomodlí Otčenáš, Věřím a invokaci např.: „Milosrdný Ježíši, důvěřuji Ti!“

Kdyby ani to nebylo pro někoho možné, stačí, když je duchovně spojen s těmi, kdo konají výše zmíněnou pobožnost v kostelích a obětují Bohu modlitbu spojenou s obětováním všech těžkostí a následků nemoci. Opět s předsevzetím splnit obvyklé tři podmínky, jakmile to bude možné a odvrátit se od jakéhokoliv i všedního hříchu.

o. Pavel

Zveme vás na

**Svěcení poutního kostela Božího Milosrdenství a sv. Faustýny
a zároveň na 6. pouť k Božimu Milosrdenství do Slavkovic
(u Nového Města na Moravě),**

které se koná dne 30. března 2008 v 15.00 hodin

**Světitelem kostela bude brněnský sídelní biskup
Mons. ThLic. Vojtěch Cíkrle**

**Řekni, že Milosrdenství je největší Boží vlastností. Všechna
díla mých rukou jsou korunována Milosrdenstvím.**

(Deníček 301)

**Poutní průvod s ostatky sv. Faustýny a obrazem Božího Milosrdenství
vyjde ve 12.30 hodin z kaple Svaté Rodiny z Řečice**

Sestup do pekel

Přenášeli v nemocnici zemřelého pacienta do márnice. Ten však znenadání otevřel oči. Když zjistil, co se s ním děje, začal silně protestovat: „Já nejsem mrtvý!“ Ale starý nosič ho klidně uchlácholil: „Buďte zticha, pan doktor ví lépe než vy, jste-li mrtvý nebo ne.“ Ví to pan doktor tak jistotně? O tom jsou dnes silné rozepře. Ke zjištění okamžiku smrti nestačí, že ustal dech. Dá se prodloužit umělým dýcháním, podobně je tomu i s tlukotem srdce. Tzv. mozková smrt není v jednom okamžiku. Kdy tedy duše odletí do nebe? Tak se ptáme my křesťané, ale Starý zákon užívá výrazu jiného: sestup do pekel.

Modlíme se ta slova ve Věřím v Boha, ve vztahu ke Kristu: „Sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých“. A přece zaváháme, když máme dětem vysvětlit, co ten sestup do pekel znamená. Vzpomínám si, jak nám kdysi dávno náš pan kaplan velmi kladl na srdce, že tu nešlo o peklo, ale o předpekli, kde čekaly duše spravedlivých na příchod Krista. Barvitě líčení tohoto předpekli z dětských dob se mi znovu oživilo, když jsem mnohem později četl homilie sv. Efréma. I ty jsou názorné, básnické. Ale teologický a duchovní smysl těchto výrazů se lépe pochopí na obrazech, zvláště na východních ikonách. I na Západě bylo to zobrazování obvyklé v miniaturách, v basoreliévech románských kostelů.

Od středověku však už zatlačilo toto pojetí jiné znázornění: Kristus nesestupuje, ale naopak vítězně vystupuje z hrobu. Kámen je odvalený, strážci padli na zem, anděl klečí na kolenou. Je to jakoby ilustrace k textu velikonoční liturgie: „Smrti, kde je tvé vítězství? Peklo, kde je tvůj spár?“ Hrob, který pohlcuje všechny, Krista nezadržel. Smrt je proti němu bezmocná. Staré znázornění, které je dosud na ikonách, vyjadřuje Kristovo vítězství trochu jinak. Spíš než slabost smrti zdůrazňuje hroznou sílu tohoto úhlavního nepřítele lidstva. Starozákonní texty nám představují smrt jako obludu, která drží ve spárech všechny, kdo umřeli, „sestoupili do pekel“. Je to temná říše, šeol, odkud není návratu. Brány pekel se otvírají těm, kdo vcházejí, ale jsou zavřeny na věky pro ty, kdo by chtěli vyjít. Zároveň je to mocnost rozpínavá. Chapadla této obludy ohmatávají stále krajinu živých a strhují tisíce lidí do „pekel“. Jediná naděje a jediné štěstí je umět unikat tomuto neštěstí tak dlouho, jak se dá, sestoupit co nejpozději tam, odkud se nikdo nevrací. Smrt tedy patří k našemu životu, je údělem „smrtelníků“, kteří se dávným hříchem dostali do moci ďábla, který je „vrah od počátku“.

Na tomto černém pozadí lidských dějin se najednou zaleskne světlá postava Krista, Bohočlověka. Plnost jeho vykupitelské činnosti vyjadřují církevní Otcové principem: Co nevzal na sebe, není vykoupeno. Má-li nás tedy vysvobodit ze smrti, musel umřít, musel sestoupit i on do šeolu, odkud není návratu. Ďábel, který v něm od počátku viděl nepřítele, mu tento sestup urychlil, rozpoutal proti němu všechny síly pekel. Zabil toho, který chtěl být Mesiášem. Smrt Kristova je tedy skutečná a hrozná jako smrt všech lidí. Ďábel zvítězil, ale současně se přepočítal. Zabil Krista – člověka, Kristus – Bůh však zůstává, má věčný život. Tak se stalo,

že poprvé v dějinách lidstva vstoupil někdo do říše mrtvých a zůstal živý. Vstoupil tam smrtí. Jiného přístupu tam není, ale vstoupil tam jako ten, kdo má život. Proto se může vrátit nazpět, rozbít brány pekel. Staroslověnské texty překládají řecké diabolos výrazem „chytrý“. Kristus tedy „přechytračil chytrého“, vzal mu moc nad smrtí tím, že se od něho dal zabít.

Kristovo vystoupení z hrobu vidíme na našich obrazech. Ikony dávají naopak přednost vítěznému sestoupení do hrobu, do pekel. Ježíš stojí na vypáčených vratech podzemní říše a podává ruku Adamovi a Evě. Evě se vkládají do úst slova: „Konečně jsem opravdová Eva, tj. matka živých, doposud jsem rodila jenom syny, kteří umírali.“ Po stranách stojí praotci Starého zákona, králové a proroci. „Vstal Kristus z mrtvých – zpívá se ve východní liturgii po dobu velikonoční – smrtí ubil smrt a těm, co byli v hrobech, daroval život.“

Představa ikon a výklad o „přechytračení chytráka“ nejsou jenom názorné příklady pro katechesi. Vyjadřují i program duchovního života. Tím, že neseme následky dědičného hříchu a tíhu vlastních poklesků, stále sestupujeme do pekel, blíží a blíží ke smrti. V Kristu však současně žijeme věčný život, tedy stále z pekel vystupujeme a těšíme se na

konečný výstup do nebe. Brány pekel nám neuškodí. Smrt a její pomocníci: bolesti, utrpení, bída, pokušení jsou na nás slabé. V to věříme jako křesťané. Ale možná nám uniká jedna stránka této skutečnosti: výkupní síla, osvobozující moc, která se tu projeví.

Racionálním lidem dnešního věku vadí, že se tu mluví příliš obrazně. Rádi by chtěli slyšet, jak to přesně je, kde duše zemřelých opravdu jsou. Nemůžeme jim vyhovět. Jde tu o tajemství, která unikají tělesným očím a čistě lidským pojmům. Dají se vyjádřit jenom obrazem. Proto i Kristus kázal v podobnostech. Obraz zjevuje pravdu tajemně, jakoby zahaleně, mluví jenom k tomu, kdo cítí v srdci, co mu říká. A říká to postupně, podle stupně vnitřní hloubky. Kromě toho jeden obraz se doplňuje druhým. Známe Michelangelův obraz posledního soudu, kde Kristus svrhne do pekel zatvrzelé hříšníky. To je jedna stránka pravdy. Ukazuje, kam hřích vede. Kristus, sestupující do pekel, ukazuje druhou stránku skutečnosti. Spasitel chce hříšníky z pekel vysvobodit. Všem podává ruku, aby se rozhodli spolu s ním z pekel vystoupit na nebe. Nabízí všem ruku ke smíření. Modleme se za to, aby tu pomocnou ruku lidé stále přijímali, aby stále vítězilo dobro a život nad smrtí.

Tomáš Špidlík

Kongres o Božím milosrdenství

Proč se koná tento Kongres? Boží milosrdenství je základem našeho poznání o zmrtvýchvstalém Kristu. Zmrtvýchvstalý Kristus je milosrdný. Ve zjeveních po svém zmrtvýchvstání ukazuje Ježíš učedníkům hloubku svého milosrdenství skrze trpělivost, své učení, lásku k lidem takovým, jací jsou. To není učení; to Pán říká každému z nás: „Já jsem Král milosrdenství“ /Den. 378/ Milosrdenství, to je samotný Pán! Církev je pozvaná prožít a dosvědčit tyto skutečnosti.

Boží milosrdenství má sílu změnit svět. Je to revoluce lásky, která je schopná vytrhnout zlo a namísto něho zasít dobro. Papež Benedikt XVI. vysvětluje: „Toto Boží milosrdenství se stalo tělem v Ježíši, samotné dokáže obnovit rovnováhu světa, začínajíc od malého, rozhodujícího světa, kterým je lidské srdce.“

Kongres začne v Římě 2. dubna, ve třetím výročí úmrtí papeže Jana Pavla II. Po tomto kongresu jsou naplánovány kontinentální kongresy (2009), národní kongresy (2010), diecézní kongresy (2011) a další světový kongres v roce 2012.

Jak vznikla myšlenka uspořádat Kongres?

(fragmenty textu P. Patrice Chocholského)

Drazí přátelé, přináším vám několik myšlenek kardinála Schönborna, které adresoval kardinálům Patronátního výboru dne 22. listopadu 2007 v sále tajných archivů ve Vatikánu: „Proslovy Jana Pavla II. v Krakově v roce 2002 můžeme považovat za závěť. Jejím prostřednictvím nám polský papež řekl, abychom naléhavě dali všem lidem poznat Boží milosrdenství. Pán dal zřetelnou odpověď na tuto výzvu. Povolal k sobě Jana Pavla II. v neděli Božího milosrdenství v roce 2005. Bylo to jako Boží podpis, razítko.

Na mezinárodní setkání v Lagiewnikach v roce 2005 přijelo 150 kněží z celého světa. Položili jsme si otázku: Jakým způsobem odpovědět na tuto univerzální výzvu? Jak v tom pokračovat?

Tehdy dozrála myšlenka světového kongresu. Byla přijata mezinárodním způsobem na všech úrovních a vyvolala velký, všeobecný, teologický a duchovní zájem.“

Tímto způsobem jsou kongresy v Římě i místní, na sebe navazující kongresy univerzální odpovědí církve na výzvu Jana Pavla II. (v perspektivě Deus caritas est – Bůh je láska). Celá církev je povolána zpracovat pastorační programy s tématem Božího milosrdenství.

P. Patrice Chocholski, koordinátor

Zaskočení Velikonocemi

Možná nás letos překvapilo, jak brzo přišly velikonoce. Proč? Vysvětlení je jednoduché. Velikonoce slavíme první neděli po prvním jarním úplňku. První jarní úplněk letos připadá na 21. březen a tak jsou velikonoce velmi brzy. Kdyby byl úplněk například 19. března, museli bychom si měsíc počkat na ten první jarní a velikonoce by byly o měsíc později.

O tom jsem ale ani tak psát nechtěl. Přál bych totiž sobě i čtenářům Života farností, aby nás velikonoce zaskočily a překvapily jinak. Abychom tyto události, které jsme už tolikrát prožili, objevili novým způsobem. Opravdu ten ukřižovaný, nepochopený a odmítnutý člověk vstal z mrtvých? Opravdu ho Bůh vzkřísil? Co nám tím chce říci?

1. Dnes vtiskl pečeť na svá slova (viz kancionál 401) Resurrexit, sicut dixit (Vstal jak řekl).

Ježíšovo slovo probouzí mrtvé. Má úžasnou moc. Pokaž-

dé, když jeho slovo slyšíme, začíná v srdci vzkříšení. Slovo Boží je plné života a síly. Ježíš řekl: "Kdo zachovává mé slovo neužije smrt na věky."

2. Novým způsobem se můžeme podívat na Kristův kříž. Ježíšovými ranami jsme uzdraveni. V jeho ranách je odpuštění. V jeho ranách je síla. Tím, že Ježíš na kříži odpouští, uvolňuje se úžasné množství energie. Ježíšův kříž jako čerpací stanice a jako zapalovač našich srdcí.

3. Novým způsobem se mohu také setkat s člověkem. Když uvážím, že právě za takového člověka Ježíš zemřel, vzal si za své všechny jeho hříchy a získal pro něho vzkříšení... Učím se vnímat lidi v Kristu. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa...

Dále již psát nebudu. Místo toho popřeji čtenářům, aby byli zaskočení Velikonocemi. Aby prožili Velikonoce jako něco nového a nečekaného. A aby po velikonočních, byli také zaskočení tím, že už nejsou stejnými lidmi, že se v nich něco změnilo. Od toho vlastně velikonoce jsou, ať už jsou brzo, nebo pozdě. Buďme tedy v očekávání.

o. Pavel

ZŠ Salvátor

Misijní koláč

Čtvrtou neděli postní 2. března 2008 proběhla akce Misijní koláč. Děkujeme všem, kteří nám v sobotu 1. března přinesli buchty, koláčky, frgály a další sladké dobroty, které jsme společnými silami za pomoci žáků z 5., 6., 7., 8. a 9. třídy zabalili. V neděli je děti na čtyřech stanovištích prodávaly a vybraly 12 200 Kč. Tuto částku jsme poslali na konto Papežského misijního díla, která dále poputuje k těm nejnuznějším lidem v Africe nebo na jiná místa misí.

Ještě jednou děkujeme všem, kteří koláčky donesli, balili a prodávali. Pánbůh zaplat!

Velikonoční projekt

Ve středu 19. března proběhl Velikonoční projektový den. První tři vyučovací hodiny se děti nejen dozvěděly o symbolice Velikonoc, ale mohly si v každé třídě vyzkoušet vytvořit různé výrobky vztahující se k Velikonocům, např. tatar, velikonoční slepičky a zajíčky, sádrové magnetky, kraslice, velikonoční závěsy a věnečky z březového proutí, stojánky na svíčky, literárně dramaticky ztvárnění Velikonoc či vytvoření plakátů Velikonoční církevní svátky a lidové tradice.

Tento den jsme zakončili společnou křížovou cestou, kterou vytvořili žáci sedmé třídy

Sportovní události

- V úterý 26. února proběhl 36. ročník soutěže Mládežnická laťka ve skoku vysokém.

V kategorii chlapci – 2. tříd se na prvním místě umístil Radek Štefka skokem 105 cm, na třetím místě Tomáš Denk skokem 100 cm a Šimon Vrána obsadil páté místo skokem 95 cm.

Kategorie chlapci – 3. tříd získal první místo Vojtěch Paly-

za skokem 106 cm. Na šestém místě skončil Marek Svoboda skokem 100 cm.

- Ve čtvrtek 28. února Mládežnická laťka pokračovala pro žáky II. Stupně.

V kategorii chlapci – 6. tříd obsadil druhé místo Radim Kotlár, kategorie 8. tříd získal osmé místo Filip Denk, a v kategorii 9. tříd zvítězil Václav Haiker skokem 150 cm. Kategorie dívky – 7. tříd obsadila čtvrté místo Aneta Zuzaňáková, kategorie 8. tříd páté místo získala Kateřina Dobiášová a v kategorii 9. tříd obsadila druhé místo Martina Palyzová skokem 140 cm.

Všem sportovním skokanům děkujeme za vzornou reprezentaci školy!

Jana Dobešová

K větší cti a slávě Boží

dokončení ze strany 1

Je to povolání velmi aktuální v dnešním světě. Znamená-li, jak jsme řekli, sláva totéž co důležitost, pak musíme přiznat, že se v dnešním světě považuje tisíce jiných věcí za důležitější, než je myšlenka a zájem o Boha. Mohu to ilustrovat docela nepatrnou událostí. Když jsem po první světové válce začal chodit do školy, přinesl jsem první školní vysvědčení. Byly na něm známky z různých předmětů. Na prvním místě bylo náboženství. Bylo to však už jenom dědictví staré slávy. Brzy nato, se známka z náboženství přesunula na poslední místo a nakonec zmizela docela. Jde tu o malou formalitu, ale ta prozrazuje všeobecnou mentalitu. Je jenom dnešní? V době sv. Ignáce z Loyoly, tj. na počátku novověku, bylo náboženství ještě veřejně vyhlášeno za nejdůležitější prvek v životě. Ale dobře víme, že lidé nepovažují za opravdu důležité to, co se veřejně hlásá. Sv. Ignác měl mnoho důvodů k tomu, aby si po svém vnitřním obrácení vybral jako vedoucí heslo: „všechno k větší slávě Boží“ (ad maiorem Dei gloriam). I on sám totiž v mládí dával přednost své vlastní kariéře. Životní zkušenost a Boží milost jej přiměly k tomu, aby řadu svých hodnot přehodnotil. A dostalo se mu v tomto směru i zvláštního vidění. Je známo z jeho životopisu, jaký nečekaný vliv na něho měla četba životopisů svatých. Vzal ji do ruky jenom z nudy, když ležel raněný po bitvě. Ale ta četba se mu stala objevem: existují lidé, kteří hodnotí svět jinak, než jak to dělal on sám a jeho okolí. To na něj tak zapůsobilo, že se pokusil přehodnotit své životní cíle i on sám. A právě v tomto úsilí, plném počátečních nejistot, se mu dostalo zvláštní posily viděním. Bylo to v době, kdy konal svá duchovní cvičení v Manrese, v osamělé jeskyni. Sedl si a zadíval se do údolí na říčku Cardoner. V tom okamžiku dostal náhlé osvícení. Neviděl nic, ale náhle pochopil všechno, co se týkalo jeho života a všechno se rozjasnilo: Bůh je opravdové světlo, které dává všemu takový smysl, že se všechno jeví nové. Zmínil se o tom zážitku ještě i třicet let později těmito slovy, které zapsal jeho společník: „Je nemožné

vysvětlit všechny podrobnosti, které tehdy pochopil, bylo jich mnoho. Dá se jenom říci, že se mu dostalo tak velké jasnosti v mysli, že se s tím nedají srovnat všechny ostatní milosti. Všecko, co poznal víc než v 62 letech života, mu nepřipadalo tolik, jako to, co získal v tehdejší okamžiku.“ Jinými slovy, bylo to zjevení slávy Boží. V denním životě je to zjevení zastíněno, nepřisuzujeme Bohu tu důležitost, kterou opravdu má. Musíme se tedy postupně opravovat, stále usilovat o „větší slávu Boží“.

Falešná vidění odcizují konkrétnímu životu, naopak pravá osvícení Boží se do života promítají. Ignác pochopil, jaký je smysl duchovních cvičení, která dělal on sám a do kterých uváděl druhé: vážně se umět zamyslet nad tím, co je právě v tom okamžiku důležitější. Nedá se to stanovit jednou pro vždy. Proto ani později, když založil řád, který by sloužil církvi a bližním, nechtěl Ignác dopodrobna stanovit, co vlastně mají jeho společníci dělat. Musí stále pozorovat znamení doby a uvažovat o tom, co je právě v tom momentě nejdůležitější. I z hlediska lidského tuto schopnost nazýváme moudrostí, rozvážností, jasností mysli. Moudře zvolí cestu ten, kdo ví kam vede. Od Boha všechny cesty vyšly a k Bohu všechny vedou. Duchovní moudrost je umět najít tu nejpřímější. I ve studiu nejlíp prospěje ten, kdo umí při četbě knih hned zachytit to, co je v nich hlavní, nač se ho budou ptát u zkoušek. Tím užitečnější je tento postoj při četbě knihy života, který má být zjevením slávy Boží, den ze dne větší a větší. Poslední zkouška bude universální rozvinutí té jasnosti, které se dostalo Ignáci při pohledu na tekoucí říčku: zjevení slávy Boží.

Tomáš Špidlík

CENTRUM PRO RODINNÝ ŽIVOT

Cítíte, že potřebujete ve svém duchovním životě nový impuls?

Potřebujete čas a příležitost k delšímu rozhovoru s knězem?

Chcete poznat, jak se žije jiným ženám v obdobných životních situacích?

Je tu pro vás:

Víkend pro osamělé matky v Českém Těšíně 11.–13. dubna 2008

Víkend je určen pro maminky, které z nejrůznějších důvodů vychovávají své děti samy.

Kromě přednášek a ztišení budete mít příležitost k osobnímu rozhovoru s knězem, také k prožití společenství modlitby i setkání s jinými ženami. Program víkendu je určen pouze pro maminky. Děti je třeba nechat doma.

Víkend: povede MUDr. Jitka Krausová a P. Josef Červenka

Místo konání: exerciční dům Český Těšín

Začátek: v pátek 11. dubna od 18.00 hodin

Konec: v neděli 13. dubna po obědě cca ve 13.00 hodin

Neváhejte a napište si o přihlášku či další informace na adresu:

Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 772 00 Olomouc

tel.: 587 405 250-3, fax: 587 405 252,

e-mail: rodina@arcibol.cz nebo reznickm@arcibol.cz

TV NOE – televize dobrých zpráv

Na základě smlouvy podepsané dne 23. února 2008 mezi námi a P. Leošem Ryškou, se stala naše regionální televize oficiálním partnerem společnosti Telepace s. r. o., která zajišťuje vysílání TV Noe. Tato dohoda nám dává vyjimečnou možnost vyrábět obrazové zpravodajské nebo dokumentární příspěvky z našeho regionu a tím tak obohatit vysílací program křesťanské televize, který sleduje na svých televizorech každý den u nás i v zahraničí nespočetné množství diváků prostřednictvím satelitních přijímačů.

TV Noe je televizi dobrých zpráv. Do vysílání je tedy možné natočit a použít takové příspěvky, které přímo či nepřímo souvisejí s děním v obci, městě nebo farnosti. Může jít například o zajímavé události, úspěšné realizace úprav nebo rekonstrukcí budov a zařízení, snahu jednotlivců či organizací a lepší život kolem nás, významná výročí, výstavy nebo různá vystoupení a koncerty. Ano, i o takovém tématu může být natočena reportáž, kterou poté uvidí diváci v celé České i Slovenské republice ve zpravodajských Noevinách nebo v samostatném dokumentárním pořadu.

Na pořízení a zpracování reportáží či pořadů společnost Telepace z výše zmíněné smlouvy nijak nepřispívá. TV Noe zajišťuje bezplatné odvysílání příspěvků a tímto způsobem se významně podílí na úhradě celkových nákladů. Chcete-li tedy, aby se o dění kolem Vás dozvěděli i diváci z ostatních měst a obcí, zavolejte nebo napište nám. Přispějete tak ke zpestření programové nabídky a tím také sledovanosti křesťanské televize, jejímž cílem je přinést zprávy o dobrém díle dobrých lidí, které pomáhají spoluvytvářet společenství.

Ceny, které je nutné uhradit našemu videostudiu za reportáž nebo dokument:

1. Natočení a zpracování reportáže v délce 90 s (zpravodajské Noeviny): 900 Kč (záznam obrazu, pořízení rozhovorů, zpracování, střih a dálkový přenos do režie TV Noe). Materiál a cestovné: 350 Kč.

2. Natáčení a zpracování dokumentu: od 3 000 Kč za jednu minutu hotového pořadu (záznam, zpracování, střih, titulky, grafika, hudba, autorská práva, 2 ks DVD včetně obalu a tištěného přebalu, odeslání do TV Noe k odvysílání). Cestovné: 5 Kč/km.

Vícedenní natáčení: + 1 500 Kč za každý natáčecí den.

Uvedené ceny jsou bez 19% DPH.

Kontakt:

Fuks Stanislav

Študlov 36

756 12 Horní Lideč

telefon: +420 605 703 535

email: info@regionvalassko.cz

Ježíš řekl svým učedníkům: „Proste Pána žně, aby poslal dělníky na svou žně.“

Mt 9, 38

Víte, že je nás málo?!

KNĚŽÍ, BOHOSLOVCŮ, ŘEHOLNÍCH SESTER A BRATŘÍ.
PŘIPOJTE SE K TÝDNU MODLITEB ZA DUHOVNÍ POVOLÁNÍ
OD 7. DO 13. DUBNA 2008

ZA NOVÁ DUHOVNÍ POVOLÁNÍ MŮŽETE SPOLU S NÁMI VYKONAT
V SOBOTU 5. DUBNA 2008

1. Bohosloveckou pouť na svatý Hostýn

Program

8.45 hodin odchod od vlakového nádraží v Bystřici pod Hostýnem
11.00 hodin mše sv. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie
13.00 hodin svátostné požehnání a beseda s bohoslovci a představenými
Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci
14.30 hodin pobožnost křížové cesty

Těšíme se na Vás

Bohoslovci a představení Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci.

Zemřela Chiara Lubichová zakladatelka Hnutí fokoláre

Ve svém římském domě (Rocca di Pappa) dne 14. března 2008 nad ránem, ve věku 88 let, zemřela zakladatelka Hnutí fokoláre Chiara Lubichová. Byla jednou z důležitých postav, které měly velký vliv na mezinárodní scéně v oblasti laického katolicismu a ekumeny. Zástupci církví z celé Evropy ocenili její neúnavné působení. Papež Benedikt XVI. ve svém kondolenčním telegramu fokolárnímu hnutí mluvil o horlivém nasazení Chiary Lubichové „pro společenství církve, ekumenický dialog a bratrství mezi národy.“ Vyjádřil svojí naději, že všichni, kdo byli nadšení jejím misionářským působením, budou následovat její charisma. Generální sekretář Konference evropských církví, Colin Williams, označil Chiaru Lubichovou jako ženu s jasnou vizí. Kolínský kardinál Joachim Meisner dnes řekl, že Chiara Lubichová patří mezi velké svědky víry a její dílo bude pokračovat. Vyzval členy jejího hnutí, aby po smrti své zakladatelky, tvořili ještě hlubší společenství. Chiara Lubichová se narodila 22. ledna 1920 v Tridentu a patřila mezi velké duchovní osobnosti 20. století. Během 2. světové války, ve svých 23 letech založila Hnutí fokolare a až do své smrti stála v jeho čele. Hnutí je dnes ekumenicky orientované a zasazuje se hlavně o lidské porozumění

a dialog ve víře. Čítá na více než 140 tisíc členů ve 182 zemích. Za své působení obdržela Lubichová četná ocenění, mezi nimi v roce 1996 také cenu UNESCO, o dva roky později cenu lidských práv Rady Evropy a v roce 2000 Kříž za zásluhy Spolkové Republiky Německo.

Od začátku letošního února trpěla zakladatelka fokoláre dýchacími problémy a v úterý tohoto týdne byla hospitalizována v římské nemocnici Gemelli a připojena k umělému zásobování kyslíkem. Ve středu večer byla na svou vlastní žádost převezena domů, kde se rozloučila s přáteli a spolupracovníky. Nemocnou zakladatelku fokoláre navštívil během své nedávné návštěvy Říma také patriarcha Bartoloměj I.

Pohřeb Chiary Lubichové se konal v úterý 18. března v 15.00 hodin v bazilice Sv. Pavla za hradbami. Obřadům předsedal kardinál Tarcisio Bertone.

Křest přijali

Valašské Meziříčí

Jan Hrubý

Na konec své pozemské cesty došli Branky

Josef Brachánek *10. 2. 1923 +18. 2. 2008, Branky 156

Valašské Meziříčí

Jaroslav Brabec *1. 5. 1950 +8. 2. 2008, Na Potůčkách 216
Pavel Starůstka *21. 2. 1945 +12. 2. 2008, Krhová 247
Miloš Václavík *28. 12. 1927 +12. 2. 2008, Seifertova 705
Zdeněk Mužík *26. 6. 1977 +10. 2. 2008, Tolstého 1134
František Petrák *1. 4. 1929 +19. 2. 2008, Příční 2
Vlasta Stodůlková *21. 9. 1927 +18. 2. 2008, Poličná 380
Jakub Šumala *13. 10. 1988 +19. 2. 2008, Podlesí 514
Marta Venglářová *22. 4. 1927 +20. 2. 2008, DD Podlesí
Josef Pisklák *25. 11. 1947 +25. 2. 2008, Janáčkova 653
Josef Kopřiva *25. 11. 1956 +27. 2. 2008, Jasenice 19
Františka Borořthová *9. 3. 1932 +28. 2. 2008, DD Podlesí
Jan Lašák *24. 6. 1935 +8. 3. 2008, Na Šištotě 212
Marie Davidová *7. 8. 1914 +9. 3. 2008, Jasenice 7

Mariánské informace

- Změna pouti do Medžugorje – pouť Fatimského apoštola do Medžugorje začne v neděli 14. září 2008 a bude končit návratem v sobotu 20. září 2008 a ne ve středu 24. září, jak bylo původně oznámeno.
- Všem čtenářům ŽF přeji a vyprošuji pokojné a požehnané svátky Zmrtvýchvstání našeho Pána Ježíše Krista.

Václav Chládek

Život farností číslo 3, ročník XV

Vydává: Římskokatolická farnost, Křížkovského 60/8, 757 01 Valašské Meziříčí, redakce: Mgr. P. Pavel Stefan, Ing. Hynek Vančura, Mgr. Jiří Dřímál, Ing. Michal Perutka, Jiří Mohelník.
Své příspěvky, podněty či připomínky zasílejte elektronickou poštou na adresu zf.vm@abidesign.cz anebo osobně odevzdejte na faře. Sazba a grafická úprava: Abidesign.

Toto číslo vychází 24. března 2008.

<http://zivotfarnosti.hyperlink.cz>